

Δέσποινα Κουτσούμπα

Τι θα γινόταν αν υπήρχε ένα κίνημα έτοιμο να κάνει -και να επιβάλει- το επόμενο βήμα: το ΟΧΙ στο ευρώ και την ΕΕ. Μια οργάνωση του λαού τέτοια που να μπορεί να αντιμετωπίσει την επόμενη μέρα, με αλληλεγγύη. Την επίγνωση ότι αυτή η έξοδος σημαίνει σύγκρουση πρώτα και κύρια με την αστική τάξη και την κυβέρνηση της δικής σου χώρας.

Πριν από ένα χρόνο, η μεγάλη πλειοψηφία των φτωχών, των άνεργων, των συνταξιούχων, η μεγάλη πλειοψηφία στο Κερατσίνι, το Πέραμα, τα Πατήσια, όλοι αυτοί που ως τότε δεν είχαν φωνή, βροντοφώναξαν ένα ηχηρό ΟΧΙ. Φώναξαν ένα «φτάνει», ένα «ως εδώ ήταν» στις απειλές και τους εκβιασμούς. Και το φώναξαν παρότι όλα τα κέντρα και τα παράκεντρα εξουσίας στην ΕΕ και τη χώρα μας προσπαθούσαν να τρομοκρατήσουν, να εκβιάσουν, να ποδοπατήσουν. Ότι δεν θα επιβιώναμε εκτός ΕΕ, ότι θα μέναμε χωρίς δουλειές, χωρίς φάρμακα, χωρίς πετρέλαιο, χωρίς χώρα.

Ένα χρόνο μετά, στη σκιά του Brexit (και του ντόμινο που ήδη αυτό προκαλεί στην «ενωμένη» Ευρώπη) μπορούμε να φανταστούμε τι θα γινόταν αν...

Τι θα γινόταν αν υπήρχε ένα κίνημα έτοιμο να κάνει -και να επιβάλλει- το επόμενο βήμα: το ΟΧΙ στο ευρώ και την ΕΕ. Μια οργάνωση του λαού τέτοια που να μπορεί να αντιμετωπίσει την επόμενη μέρα, με αλληλεγγύη. Την επίγνωση ότι αυτή η έξοδος σημαίνει σύγκρουση για να το πας μέχρι τέλους -και σύγκρουση πρώτα και κύρια με την αστική τάξη και την κυβέρνηση της δικής σου χώρας.

Τότε μας έλεγαν ότι θα βρεθούμε μόνοι μας. Τώρα ξέρουμε ότι οι φωνές των διαδηλωτών υπέρ του ελληνικού ΟΧΙ στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες θα δυνάμωναν. Ξέρουμε ότι οι κρίκοι της αλυσίδας, ακόμη και οι πιο αδύναμοι, μπορούν να προκαλέσουν κραδασμούς σε όλη την αλυσίδα. Όσοι και όσες τώρα βλέπουν στο Brexit την κυριαρχία της Δεξιάς (κι ακόμη χειρότερα: βλέπουν το «δεξιό» Brexit ως δικαίωση του δικού τους κολλήματος στον «ευρωπαϊσμό»), είναι οι ίδιοι που ξεχνάνε ότι αν το ντόμινο είχε ξεκινήσει με τη βούληση του ελληνικού λαού και της Αριστεράς, προφανώς τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά.

Η ιστορία δεν γράφεται με «αν». Σίγουρα όμως η ιστορία δεν αλλάζει αν δεν βλέπουμε πίσω, για να ξαναδούμε τα πισωγυρίσματα. Τους λόγους που χάθηκαν οι ευκαιρίες.

Αυτές τις μέρες δεν θυμόμαστε μόνο την επέτειο της ματαίωσης του ΟΧΙ. Πολλοί και πολλές θυμήθηκαν την άγρια καταστολή του κινήματος των πλατειών, στη 48ωρη απεργία της 28-29 Ιούνη του 2011. Το κίνημα των πλατειών δεν ήταν μόνο η άγρια καταστολή του, όμως. Στις πλατείες άνοιξε για πρώτη φορά με μαζικούς όρους η συζήτηση για τη διαγραφή του χρέους, για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, για μια άλλη οργάνωση της ζωής μας με άμεση δημοκρατία. Χωρίς κέρδος και χωρίς μεσάζοντες -όλων των ειδών. Και του κινήματος που όλα αυτά θα μπορούσε να τα επιβάλει.

Όλη αυτή η ενεργή συζήτηση έκλεισε απότομα. Όχι τόσο γιατί ηττήθηκαν οι πλατείες -με την ψήφιση του μεσοπρόθεσμου- αλλά πολύ περισσότερο γιατί επικράτησε η άλλη, η εύκολη «λύση»: ότι με μια ψήφο στην κάλπη θα μπορούσαν όλα να αλλάξουν. Ότι δεν χρειάζονται συγκρούσεις, αλλά μια καλύτερη «διαπραγμάτευση». Ότι δεν φταίει η κρίση του καπιταλισμού, αλλά το «φθαρμένο πολιτικό προσωπικό» της χώρας. Ότι υπάρχει καλύτερη ΕΕ και μπορεί να μας την προσφέρει μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.

Τέσσερα χρόνια μετά, αυτή η κυβέρνηση απέδειξε ότι αν δεν είσαι έτοιμος να συγκρουστείς με τις πολιτικές της ΕΕ, τότε θα υπογράψεις νέα μνημόνια. Ότι αν δεν είσαι έτοιμος να συγκρουστείς με την αστική τάξη, θα γίνεις κομμάτι του ίδιου πολιτικού σκηνικού. Ότι αν δεν έχεις ένα κίνημα να το επιβάλλει, θα δεις όλους εκείνους που πριν κατέβαιναν στο δρόμο, να ψηφίζουν το ξεπούλημα της χώρας. Ακόμη και οι δικαιολογίες περί «εκβιασμού» θα είναι πια περιττές...

Η επέτειος του ενός χρόνου από το ΟΧΙ της 5ης Ιούλη δεν μπορεί να είναι ένα -ακόμη- κινηματικό μνημόσυνο. Ούτε μπορεί να γυρίσει τον χρόνο πίσω, να διορθώσει την ψήφο, να μετατρέψει τη νύχτα της ψήφισης του 3ου Μνημονίου σε «μια νύχτα μαγική, σαν την Αργεντινή». Μπορεί να ναι όμως μια ημερομηνία που θα σηματοδοτήσει ότι η συνέχεια από δω και πέρα θα χει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα οδηγήσουν σε μια κερδισμένη ευκαιρία στο ημίχρονο.

Ξεκινώντας από την επίγνωση ότι η αποδέσμευση από την ΕΕ χρειάζεται να τεθεί στο επίκεντρο των διεκδικήσεων, της συζήτησης, της οργάνωσης. Ότι το ζήτημα δεν είναι καθόλου ιδεολογικό, αλλά απολύτως πραγματικό. Ότι δεν αφορά πλέον όσους από παλιά γνώριζαν ότι η ΕΕ είναι μια ένωση του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, αλλά όλους και όλες που καταλαβαίνουν -ακόμη και διαισθητικά- ότι η ζωή τους γίνεται θυσία στο βωμό της

«Μεγάλης Ιδέας» της οικονομικής και νομισματικής ένωσης των «27». Ότι το να αλλάξουμε πορεία δεν είναι θέμα των «ειδικών της πολιτικής» και των «οικονομολόγων» αλλά όλων εκείνων που μπορούν να οργανωθούν για να αλλάξουν την κοινωνία.

Ζούμε σε ένα κόσμο που αλλάζει ραγδαία -αυτός είναι ο ρυθμός των δομικών καπιταλιστικών κρίσεων. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι η φτώχεια, η ανεργία, ο πόλεμος, η έλλειψη δημοκρατίας είναι η νέα μας «κανονικότητα». Ότι κάθε αντίδραση είναι περιττή, γιατί «δεν υπάρχει εναλλακτική». Και θα επιμένουν ακόμη περισσότερο όσο βλέπουν αυτό το επιχείρημα να καταρρέει στην πράξη. Να διεκδικήσουμε την εναλλακτική που υπάρχει, αυτό προσπαθούμε με την εκκίνηση της πρωτοβουλίας Διεξόδου σήμερα, στις 3 Ιουλίου. Να κάνουμε την αποδέσμευση από την ΕΕ ζήτημα καθημερινής πάλης, ζήτημα του κινήματος, αίτημα δημοκρατίας και λαϊκής κυριαρχίας, ζήτημα για το οποίο -κόντρα στα διευθυντήρια- θα αποφασίσει ο ίδιος ο ελληνικός λαός.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**